

Bayer Zsolt: Híd a múltba: Szíria II.

2012 augusztus 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Itt, ezen a tájon, a történelem és az id? tengerében áll Maalula. Szent Tekla faluja ez. Szent Tekla egyáltalán nem úgy képzelte az életét, hogy szent lesz bel?le. Egészen pontosan: fogalmunk sincs, vajon Szent Tekla miképpen képzelte az életet. Csak annyit tudunk, hogy szülei magas rangú római tisztvisel?k voltak, Tekla pedig Szent Pál egyik els? tanítványa lett, és keresztény hitre tért.

A zsidóból magas rangú rómaiakká lett szülőknek nagyon nem tetszett ez a megtérés. Attól féltek, hogy netán lányuk miatt újra csak "zsidó" lesz belőlük. Leültek hát Teklával, és hosszan elbeszélgettek vele. És Tekla nem tágitott... Akkor kiabáltak, üvöltöttek vele. És Tekla nem tágitott...

Végül pedig megkínózták a leányt. Kínózták Teklát tőzzel és vassal. Úgy kínózták Teklát, éppen úgy, ahogyan csak a régi világok megátalkodottjai és az új világok megrögzött fanatikussai tudnak kínozni...

És Tekla nem tágitott. Az Isten pedig úgy döntött, segít a leánynak – és Tekla megszökött. Szaladt iconiumi Tekla, ahogyan csak meggyötört, meggyalázott, vérző teste szaladni tudott, és meg sem állt idáig, az Anti-Libanon-hegység mélyéig. És itt, éppen ezen a helyen, áthatolhatatlan sziklák álltak Tekla útjában.

Lerogyott a leány, s már hallotta üdözői zihálását és durva kiáltozását is... Imádkozni kezdett Tekla, és könnyű halált kívánt magának – de másképpen gondolta az Úr.

Megnyíltak a sziklák Tekla előtt. Belefúrta magát a leány a hegybe, és valamiképpen érezte már, hogy élnie kell. S hogy itt kell élnie...

Ment Tekla, ment a megnyílt sziklák között, és nem tudta még, hogy boldog legyen-e, vagy csak hálás. Hálás az életért... Nehéz ám az ilyesmit eldönteni, megnyílt sziklafalak között menekülve, megkínzott testtel...

Maradt Tekla... Egy megmenekült életet hozott idáig, az Anti-Libanon-hegység mélyéig, s talán attól fogva már nem is tett egyebet, csak imádkozott, s jó volt. Főfoglalkozásként jónak lenni – az talán a legnehezebb. De a megtért zsidó leánynak sikerült. Végül is... Utóbb pedig meghalt Tekla, és sírja köré kolostor épült, a csöndesség, a messzeség, a mindentől távoltság eme vidékén.

S a csöndesség, a mindentől távoltság papnői, Jézus menyasszonyai, szépséges lelkű apácák lakják azóta ezt a kolostort. Vigyázzák Tekla sírját, s vigyázzák a hitet. Vigyázzák a leány sírját is – no meg az időt...

Íme, a sír...

Vajon felkel-e Tekla éjszakánként? S vajon erre gondolt-e, amikor kész volt mindent feláldozni a hitért? Biztosan nem gondolta, hogy a hit ide fog majd visszaszorulni, Maalulába... Kicsike szír faluba az örökkévalóság partján. Bár, mindegy is... Ameddig vannak szigetei az örökkévalóságnak, addig nincsen veszve semmi sem...

Talán mondtam már valahol, nem is tudom... De ez is mindegy... Mondom újra: az öreg fák bizony csapdába ejtik az időt. S ahogy az idő megpróbál menekülni, kínjában összetekeredik. Ezért van az, hogy az öreg fák ráncai, göcsörtjei, mind-mind az idő arcai...

S az idő arca ez az öreg szíriai falu is, Maalula.

Öreg, keresztény, arámi nyelvet ?rz? falu... Mel Gibson innen hozta, innen keltette életre Jézus nyelvét, amikor elkészítette csodálatos filmjét, a Passiót. És persze ugyanazok kínozták meg azért a filmért, ha csak jelképesen is, mint akik megkínozták Teklát annak idején. Mert van, ami soha sem változik...

De ez sem számít már. Jézus számít, és az öreg, keresztény, szíriai falu, Maalula...

Mi mindig úgy képzeljük, hogy az id? folytonos és állandó. Jaj, dehogy is az... Az id? olykor elhagyja, elfelejti, otfelejti önmagát valahol. Maalulában is otfelejtette magát egyszer az id?. Egy darabot önmagából. Valami szépet, valami örökkévalót, valami örökké érvényeset. Bizony-bizony, ennyi csak az örökkévalóság. Egy falu Szíriában... Maalula... Mondogassátok a szót... S érezni fogjátok. S bizony, hol másutt üldögélne az Isten, ha nem az id? ittfelejtett, elfelejtett, csapdába esett darabja mellett?

Maalula egy arabja ennek az örökkévalóságnak. Mint a Székelyföld bármelyik falucskája. S ahogy ott elüldögélsz az Úrral, s megisztok egy kicsike pálinkát – hát úgy üldögélsz el itt is ?vele, s talán sort kerítetek egy pohárka maalulai borra...

Régi íz? bor a maalulai bor. Nincsen benne felesleges kivagyiság, csak sok, jóféle, emberi csönd... Régen elmúlt, római korok csöndjei, Szent Tekla fájdalmas, boldogságos csöndjei, s az Isten kifürkészhetetlen csöndjei. A mi összes elfelejtett csöndünk. S éppen ilyen csönd lakja Szent Sergios és Szent Bacchos templomát is.

Éppen csak összeborzolja idebent a fény a sötétet, és szelíd félhomályá simogatja.

És valamiért el nem múlik bennem a gondolat, hogy itt másképpen és igazabbul kell szeretni az Istent, mert itt még van tétje.

A régi barlanglakásokban lassan gyertyát gyújt az id?...

Szentek jönnek ma vendégségbe.

S a hegyr?l, a semmib?l aláereszked? birkák gyapjában már ott lapul az éjszaka.

Az els? éjszakám Szíriában.

Uram... Itthon vagyok...

Eredeti forrás: Bayer Zsolt

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló